

basere den paa en lavere Rentefod end 4 pCt., hvorpaa den nu er baseret. Men heller ikke med Hensyn til Dødelighedsforholdene kan man jo dog med fuldkommen Sikkerhed sige, at det nuværende gunstige Forhold ville vedvare, fordi det nu har vist sig i disse forløbene 15 Aar, at Dødelighedsforholdene ere blevne gunstigere end paaregnet. Jeg drifter mig af disse Grunde ikke til nu, saaledes som jeg efter 1880 havde betænkt, at fremkomme med Forslag om en ny Tarif. Det Forslag, som jeg i Dag fremsætter for det høie Thing, gaar ikke ud paa Forandringer i Tarifen, men paa Tilbagebetaling, Rembourjement, til Interessenterne fra 1871 af de Beløb, som de, efter de Forhold, der have fundet Sted med Hensyn til Rentefoden og Dødeligheden fra 1871—85, maatte antages at have betalt for meget. Det er imidlertid selvfølgelig ikke for al Forsikring, at Anstalten har vundet ved, at Dødeligheden har været mindre end tidligere paaregnet, thi det er ganske klart, at naar en Mand ved Kapitalindskud har sikket sig en Livrente vil det gunstigere Dødelighedsforhold, det vil sige, at han lever længere end paaregnet, være et Tab for Anstalten, hvormod det i de langt hyppigere Tilfælde, hvor det gjælder om en Livsforsikring, altsaa en Kapital, der forfalder til Udbetaling ved Vedkommendes Død, absolut er til Fordel for Anstalten, at denne Udbetaling først finder Sted flere Aar efter, at det har været paaregnet i Tarifen. Hvad Overlevelsesrenter angaar, da er det vel at mærke i de Tilfælde, som ere de hyppigste, nemlig at Forsørgelsen sker ved Aarsindbetaling, ganske klart, at naar Forsørgeren lever længere, betaler han ogsaa flere Aars Indskud og betaler altsaa mere for Overlevelsesrenten, men det er ogsaa ganske klart, at naar den, han har forsørgt, som oftest Enken, lever længere end beregnet, fremkommer der derigjennem Tab. Imidlertid er Forholdet dog det, at det ved en Opgjørelse for Overlevelsesrenters Vedkommende har vist sig, at Indskudene have været ikke ubetydelig højere, end de havde behøvet at være. Dersom man nu i dette Øieblik skulde vedtage en ny Tarif, maatte man lægge Erfaringen fra 1842 fra den første Forsikringsanstalt af denne Art indtil Dato til Grund, og fremdeles maatte man lægge til Grund en lavere Rentefod end

4 pCt. Gjør man det, vilde den ny Tarif omtrent blive 5 pCt. billigere for den ene Art af Forsikringer og tilnærmelsesvis et tilsvarende Beløb dyrere for den anden Art. — Den foreslaede Bonusudbetaling, det vil sige, denne Tilbagebetaling af formentlig for meget betalte Indskud, baseres paa en Sammenligning imellem den nugældende Tarifs Satser, altsaa de virkelig indbetalte Indskud og de Indskud, der ville have været fornødne, naar man lægger Dødeligheden for 1871—1885 og $3\frac{1}{2}$ pCt. Rentefod til Grund. Hvad yderligere Grunde angaa, skal jeg henvisse til de ret udførlige Bemærkninger, som ledsage Lovforslaget, og jeg skal endnu kun her gjøre opmærksom paa, at den Sum, som efter dette Forslag vilde blive at betale tilbage — og, vel at mærke, Tilbagebetalingen er kun paaregnet for de endnu i Kraft værende Forsikringer, ikke for deres Vedkommende, som ere udsulte mellem 1871 og nu — fordi den formentlig kunne siges at være indbetalt for meget, vil udgjøre 3,800,000 Kr., altsaa alene for de nu i Kraft værende Forsikringer fra 1871 til nu. Jeg anbefaler dette Forslag, ikke som Fyldestgjørelse af et Netskrav, thi et saadant eksisterer ikke, men kun som Fyldestgjørelse af et Willighedskrav. Det rimelige Krav, som Interessenterne have, hviler alene paa, at man ved Loven af 1870 er gaaet ud fra, at Indskudene kun skulle sættes til det Fornødne og Intet der ud over og dernæst til, at selve Loven af 1870 bebuder en Tarisforandring — i dette Tilfælde altsaa, saaledes som Forholdene have udviklet sig, en Tarisnedsættelse — naar Erfaringen maatte vise, at den nuværende Tarif ikke mere passede. I alt Fald, et Netskrav kan altsaa ikke siges at være tilstede, men jeg tror ikke det kan negtes, at et Willighedskrav er tilstede, og det er det, som her tilfigtes fyldestgjort. Jeg anbefaler dette Lovforslag til Thingets velvillige Overveelse.

Den næste Sag paa Dagsordenen var

Krigsministeren fremsætter Forslag til Lov om Tilvejebringelse af en Forsøgssthydebane for Artilleriet ved Bur Holdeplads.